

Zitting 1978–1979

15 438

Wijziging van de Advocatenwet (Aanpassing aan de EEG-richtlijn betreffende het vrij verrichten van diensten door advocaten)

Nr. 5

VOORLOPIG VERSLAG Vastgesteld 27 juni 1979

De vaste Commissie voor Justitie¹, belast met het voorbereidend onderzoek van dit wetsontwerp, brengt het navolgende verslag uit.

Algemeen

De leden van de fractie van de P.v.d.A. waren van oordeel dat de voorgestelde wijzigingen van de Advocatenwet in voldoende mate tegemoet komen aan de verplichtingen welke op Nederland krachtens de richtlijn van de EEG rusten. Zij hadden derhalve dan ook nauwelijks inhoudelijk aanmerkingen op de voorgestelde wijzigingen.

Wel vroegen deze leden zich af waarom met betrekking tot artikel 1, eerste lid, tweede alinea van de richtlijn, in het wetsontwerp niets is bepaald. Is dit omdat naar Nederlands recht de in dit artikel omschreven rechtshandelingen nimmer door advocaten worden verricht? Indien de vorige vraag bevestigend wordt beantwoord en tegelijkertijd zou vaststaan dat in andere Lid-Staten advocaten zulke werkzaamheden wel mogen verrichten, ontstaan er dan geen verschillen in de aard van de dienstverrichtingen die Nederlandse en advocaten uit andere Lid-Staten hier te lande mogen verrichten? Wordt hierin in het voorgestelde artikel 16 f voldoende voorzien?

Ook vroegen deze leden nog hoe het gesteld is met de uitwerking van het recht van vestiging van advocaten dat immers niet door deze richtlijn wordt geregeld. In de memorie van toelichting wordt opgemerkt dat met de voorbereiding van een dergelijke regeling nog wel geruime tijd gemoeid zal zijn. Kan de Minister enige tijdsaanduiding geven wanneer hij een voorstel van de Europese Commissie verwacht. Ook zou het naar de mening van deze leden interessant zijn te vernemen wat nu precies de op te lossen problemen zijn. Dat er verschil is in taal en recht en daardoor verschil in opleiding in de Lid-Staten, was deze leden niet onbekend, maar wat doet men nu om daarvoor oplossingen te vinden, zo vroegen zij.

De leden behorend tot de C.D.A.-fractie hadden met grote interesse kennis genomen van dit wetsontwerp. Zij konden zich met de strekking verenigen.

Niettemin rees bij hen een aantal vragen, waarvan zij de beantwoording gaarne tegemoet zien.

Het stemde hen tot vreugde dat de betrokken beroepsbeoefenaren reeds zolang – vanaf 1960 – betrokken zijn bij de totstandkoming van de EEG-richtlijn. Trokken zij daarom terecht de conclusie dat de Nederlandse Orde van Advocaten daarom ook volledig instemt met de voorgestelde wijzigingen van de Advocatenwet, zo vroegen zij.

¹ Samenstelling: Abma (SGP), Geurtsen (VVD), voorzitter, Roethof (PvdA), ondervoorzitter, Haas-Berger (PvdA), Kappeyne van de Coppello (VVD), Stoffelen (PvdA), Van Dam (CDA), G.M.P. Cornelissen (CDA), Kosto (PvdA), Salomons (PvdA), Patijn (PvdA), Stemerdink (PvdA), Van den Broek (CDA), Evenhuis-van Esen (CDA), Wessel-Tuinstra (D'66), Dijkman (CDA), Faber (CDA), Beckers-de Bruijn (PPR), Nijpels (VVD), Korte-van Hemel (CDA), Tripels (VVD).

De memorie van toelichting verschafte de leden van de C.D.A.-fractie een inzicht in de beperktheid van deze richtlijn, immers deze bevat noch het recht van vestiging noch een onderlinge erkenning van diploma's, zo stelden zij. Welke inhoud moet hier gegeven worden aan de zinsnede dat voor deze zaken «een regeling moet worden getroffen»? Heeft de bewindsman hierbij ook een termijn op het oog?

Het was de leden van de C.D.A.-fractie overigens opgevallen, dat ondanks de beperkte omvang van de voorgestelde regeling de memorie van toelichting nogal eens vermeldt dat het Europese Hof duidelijkheid zal moeten verschaffen ten aanzien van de draagwijdte van een aantal bepalingen van de richtlijn (pag. 7, eerste alinea, pag. 9, ad art. 16 c.) Zij meenden dit te moeten betreuren, te meer daar de memorie van toelichting in de inleiding aangeeft hoelang de onderhavige materie onderwerp van studie is.

De leden van de V.V.D.-fractie stelden vast dat de huidige aan het wetsontwerp onderliggende richtlijn een uitermate lange «conceptietijd» heeft doorgemaakt.

Immers, nadat de Commissie van de Europese Gemeenschappen een aanvang had gemaakt met het raadplegen van deskundigen van de Lid-Staten, zijn er vier jaren nodig geweest voor het houden van vergaderingen van de voornoemde Commissie met die deskundigen, hetgeen heeft geleid tot een eerste voorstel, op 17 april 1969 door de Commissie aan de Raad aangeboden. Het was verder deze leden onduidelijk waarom er ongeveer drie jaar moesten liggen tussen de laatste vergadering en de aanbieding op 17 april 1969, het daarna wederom drie en een half jaar moest duren vooraleer het Europese Parlement daarover een advies uitbracht, namelijk op 21 september 1972 en dan ongeveer drie jaar later pas de Commissie de Raad een gewijzigd voorstel aanbood, waarover in februari 1976 advies werd uitgebracht, hetgeen uiteindelijk heeft geleid tot de totstandkoming van de onderliggende richtlijn.

Zoals in de memorie van toelichting wordt opgemerkt is kennelijk de vrees voor concurrentie een van de voornaamste redenen geweest waarom men zich in sommige Lid-staten heeft verzet tegen het tot stand komen van die richtlijn. De leden van de V.V.D.-fractie achtten dit overigens een on-eigenlijke grond, om het tot stand komen van een richtlijn als de onderwerpelijke tegen te houden.

Het voorliggende wetsontwerp gaf de leden van de C.P.N.-fractie aanleiding tot de volgende opmerkingen en vragen.

Het wetsontwerp heeft tot doel het vrij verrichten van diensten door advocaten in de verschillende EEG-landen mogelijk te maken. Nu wordt de uitoefening van de advocatuur in de afzonderlijke EEG-landen niet slechts bepaald door verschillende beroepsregels; zij is nauw verbonden met de inhoud en de traditie van de afzonderlijke rechtsstelsels.

Het Nederlandse rechtsstelsel verschilt sterk van de rechtsstelsels in andere EEG-landen, zoals West-Duitsland en Groot-Brittannië. Tegen die achtergrond vroegen de leden van de C.P.N.-fractie zich af wat de betekenis is van dit wetsontwerp. Het verwonderde hen dat aan advocaten, afkomstig uit andere EEG-landen, die in Nederland hun beroep willen uitoefenen niet de eis wordt gesteld dat zij het Nederlandse recht bestudeerd hebben. Deze eis geldt echter wel voor Nederlandse advocaten. Wat is de reden van deze ongelijkheid?

Wat is de consequentie van de toelating van buitenlandse advocaten voor de Nederlandse rechtssfeer, met name voor die vormen van rechtsspraak waar ook de interpretatie van het Europees recht in het geding is? Welke garanties zijn er dat er geen inmenging plaats vindt in de Nederlandse rechtssfeer, zo vroegen de leden van de C.P.N.-fractie.

Geschiedt de aanpassing van de Nederlandse wetgeving aan de EEG-richtlijn op basis van wederkerigheid? Bestaat er enig uitzicht dat ook in andere EEG-landen deze richtlijn zodanig wordt toegepast, dat Nederlandse advocaten in andere EEG-landen vrijelijk hun beroep kunnen uitoefenen?

In de memorie van toelichting wordt gesteld dat de Nederlandse orde van advocaten geconsulteerd is over de inhoud van dit wetsontwerp. Wat is de mening van de Nederlandse Orde van Advocaten over dit wetsontwerp? Wat is de opvatting van de Nederlandse Vereniging van Rechtspraak zo wilden zij tenslotte weten.

Artikelen

Artikel I

De leden behorende tot de fractie van de P.v.d.A. vroegen zich af waarom aan dit artikel de woorden «waaraan hij zijn bevoegdheid ontleent» zijn toegevoegd. Deze woorden komen niet voor in artikel 3 van de richtlijn. Is dit uitsluitend een taalkundige toevoeging?

Deze leden vroegen zich voorts af of door via Artikel I een zin aan artikel 9a van de Advocatenwet toe te voegen, laatstgenoemd artikel niet verkeerd wordt gebruikt voor de invoering van de EEG-richtlijn. Artikel 9a heeft toch een algemene strekking en beperkt zich niet tot advocaten uit EEG-landen. Kan men nu via Artikel I van het wetsontwerp aan alle advocaten waar ook ter wereld eisen stellen op grond van een voorschrift van een richtlijn die tussen negen Lid-Staten van de EEG is overeengekomen? Dient hier niet een aanpassing plaats te vinden door in Artikel I nader te definiëren wie «laatstgenoemde» is, bij voorbeeld door dit woord te vervangen door de woorden: «Een advocaat afkomstig uit een Lid-Staat van de Europese Economische Gemeenschap».

Het voorgestelde bij artikel 9a van de Advocatenwet (zie blz. 7) riep bij de leden van de V.V.D.-fractie de vraag op hoe dit voorschrift in de praktijk moet worden gehanteerd. Het leek deze leden ondoenlijk, dat een buiten Nederland ingeschreven of bevoegde advocaat, wanneer hij in Nederland de titel van advocaat wenst te voeren, telkenmale daarbij zou moeten vermelden onder welke beroepsorganisatie hij in het buitenland ressorteert, of bij welk Gerecht hij is ingeschreven, althans aan welke wettelijke regeling van de betrokken staten hij zijn bevoegdheid tot het voeren van de titel van advocaat ontleent. Er waren naar de mening van de leden van de V.V.D.-fractie twee mogelijkheden om dit voorschrift in de praktijk op praktischere wijze toe te passen:

- a. de betrokken advocaat dient in de van hem uitgaande schriftelijke stukken, correspondentie en processtukken, aan te duiden bij welke beroepsorganisatie hij is ingeschreven of waaronder hij ressorteert, danwel bij welk Gerecht hij is toegelaten, bij voorbeeld «avocat à la Cour d'Appel de Liège»;
- b. overwogen zou kunnen worden dat een advocaat die van de mogelijkheden van de gewijzigde Advocatenwet gebruik wenst te maken, namelijk de advocaat van een der Lid-staten, niet zijnde Nederland, daarvan schriftelijk mededeling doet op de voet van het bepaalde in lid 2 van artikel 9 a aan het Bureau van de Nederlandse Orde van Advocaten te 's-Gravenhage, die geredere mogelijkheden heeft van verificatie, en daardoor tevens voorkomt dat de bedoelde advocaat telkenmale zou moeten blijven aanduiden wat verlangd wordt in het voorgestelde lid 2 van artikel 9a van de Advocatenwet.

De leden van de V.V.D.-fractie opteerden voor de sub b bedoelde oplossing, omdat namelijk het optreden van een advocaat van een Lid-staat, niet zijnde Nederland, ook buiten geschrifte kan plaatsvinden en het toch voor alle betrokkenen dienstig lijkt dat een zekere garantie bestaat dat men inderdaad met een bevoegd advocaat, komende uit een der Lid-staten, te maken heeft.

Artikel II

Artikel 16a

Naar de mening van de leden van de V.V.D.-fractie ware de laatste zinsneede «of een daarmee overeenkomstige benaming in een vreemde taal» te

vervangen door «of een daarmee overeenkomstige benaming in de taal van het land van de instantie als bedoeld in lid 2 van artikel 9a». Hierdoor wordt, aldus deze leden, voorkomen dat bijvoorbeeld een advocaat uit de Bundesrepubliek Duitsland zich niet «Rechtsanwalt» zou noemen, doch bij voorbeeld «Solicitor» of «Barrister».

Artikel 16c

De leden behorende tot de fractie van de P.v.d.A. konden met dit artikel instemmen. Wel vroegen zij zich af waarom in de artikelsgewijze toelichting bij artikel 16c wordt verwezen naar de laatste zin van artikel 9a van de Advocatenwet. Artikel 9a bestaat toch maar uit één zin? Is dit een drukfout of wordt iets anders bedoeld?

De leden van de V.V.D.-fractie stelden de vraag hoe de bezoekende advocaat bij het voeren van zijn titel de beroepsorganisatie dient te vermelden waaronder hij ressorteert of het Gerecht waarbij hij overeenkomstig de wettelijke regeling van het land waartoe hij behoort, is toegelaten; een en ander zoals hiervoren reeds bij het voorgestelde lid 2 van artikel 9a door hen werd opgemerkt. Immers, het voeren van de titel wordt eerst dan relevant wanneer werkzaamheden worden verricht als omschreven in artikel 16b van het wetsontwerp. Deze leden opteerden voor een aanmelding bij het Bureau van de Nederlandse Orde van Advocaten, teneinde dit bureau tevens in de gelegenheid te stellen bij de betrokken beroepsorganisatie te informeren en te verifiëren of de bezoekende advocaat inderdaad als zodanig bij de beroepsorganisatie staat ingeschreven c.q. geen wettelijke beperkingen ten aanzien van de uitoefening van de werkzaamheden van die advocaat bestaan; zeer wel zou zich het geval kunnen voordoen dat een bezoekende advocaat in strijd met de waarheid zou kunnen mededelen dat hij tot een bepaalde beroepsorganisatie behoort, waaruit tevens niet hoeft te blijken of er wellicht beperkende maatregelen ten aanzien van die advocaat in de uitoefening van zijn beroep door die beroepsorganisatie zijn getroffen.

Het leek de V.V.D.-fractie toe dat het onmogelijk is voor een rechterlijk college of een overheidsinstantie de juistheid van de vermelding van het gerechtigd zijn van een advocaat tot het voeren van de titel te verifiëren. Wellicht zou het «Europees Advocatenpaspoort», ingevoerd in oktober 1976, hier een oplossing kunnen bieden.

Verder leek het deze leden toe dat deze taak niet, althans bezwaarlijk, aan de samenwerkende advocaat in Nederland kan worden toevertrouwd.

Artikel 16d

De leden van de fractie van de P.v.d.A. begrepen dat bezoekende advocaten de hier te lande geldende beroepsregels voor advocaten in acht dienen te nemen. Wel vroegen zij zich af hoe voorkomen kan worden dat door het college van afgevaardigden op grond van artikel 28 Advocatenwet verordeningen worden vastgesteld die strijdig zijn met de bepalingen van de richtlijn. Bezoekende advocaten behoren immers niet tot de Nederlandse orde van advocaten (artikel 16c) en zij hebben dan ook geen invloed op de vast te stellen verordeningen.

Tenslotte vroegen deze leden zich af of artikel 29, eerste lid, van de Advocatenwet waarin wordt bepaald dat de verordeningen slechts verbindend zijn voor de leden van de Nederlandse Orde van advocaten, niet aangepast moet worden aan het nieuwe artikel 16d, tweede lid, dit mede gelet op de bepaling van artikel 16c, laatste zin.

Het voorgestelde artikel 16d, eerste lid, legt de bezoekende advocaat de verplichting op de voor Nederlandse advocaten geldende beroepsregels in acht te nemen, onverminderd tot hetgeen zijn staat van herkomst hem als advocaat verplicht. Kan hier, zo vroegen de leden van de C.D.A.-fractie zich af, geen conflict van plichten/verplichtingen ontstaan? Welke verplichting prevaleert dan?

Met betrekking tot artikel 16d, derde lid, vroegen zij welke regeling er is getroffen, die de bezoekende advocaat bij optreden ten overstaan van een overheidsinstantie, in staat stelt «tot genoegen» van deze instantie aan te tonen dat hij de bevoegdheid bezit tot het uitoefenen van het beroep van advocaat. Een uniforme legitimatie? Een verklaring van zijn staat van herkomst?

De leden van de V.V.D.-fractie stelden de vraag of de woorden «onder dezelfde voorwaarden» tevens impliceren dat een bezoekende advocaat voor een toevoeging middels het Bureau van Consultatie voor Rechtsbijstand in aanmerking komt. Zij meenden deze vraag in ieder geval in bevestigende zin te moeten beantwoorden.

In artikel 16d, tweede lid, wordt voorgesteld dat bij de uitoefening van de in het eerste lid genoemde werkzaamheden de bezoekende advocaten de beroepsregels in acht nemen die gelden voor de in Nederland ingeschreven advocaat. Dit had bij de V.V.D. tot de twee na volgende vraagstellingen aanleiding gegeven.

Hoe kan de bezoekende advocaat de wetenschap hebben wat de inhoud is van de door hem te hanteren beroepsregelen van de Nederlandse Orde? In dit kader stelden de leden van de V.V.D.-fractie voor dat de bezoekende advocaat zich dient te melden bij het Bureau van de Nederlandse Orde, die dan controle kan uitoefenen, doch tevens aan die advocaat een exemplaar van de van toepassing zijnde beroepsregels dient ter hand te stellen nadat door verificatie zijn bevoegdheid in de andere Lidstaat is komen vast te staan.

Wat dient te geschieden indien de beroepsregels in acht te nemen door de in Nederland ingeschreven advocaten in conflict zouden komen met of zouden afwijken van die, welke gelden in de staat van herkomst van de bezoekende advocaat? Zou dan niet een bepaling dienen te worden opgenomen dat ingeval van een dergelijk conflict de Nederlandse beroepsregels prevaleren boven die, geldende in het land van de staat van herkomst van de bezoekende advocaat, zo vroegen deze leden zich af.

Wanneer in de geest, als door de leden van de V.V.D.-fractie voorgesteld, de inschrijving bij het Bureau van de Nederlandse Orde zou worden vastgelegd in de wet, bestaat er geen behoefte aan het voorgestelde derde lid van artikel 16d. Niet duidelijk blijkt overigens, aldus deze leden, hoe de bezoekende advocaat zou kunnen en moeten aantonen dat hij bevoegd is tot de uitoefening van het beroep van advocaat in de andere Lidstaat, en welke procedure daarvoor in de andere Lidstaat, is voorgeschreven. Dit is een argument te meer voor de door hen voorgestelde regeling, zo betoogden de leden van de V.V.D.-fractie.

Artikel 16e

De leden, behorende tot de fractie van de P.v.d.A., vroegen zich af of in het eerste lid van dit artikel voor het woord «verdediging» niet ten onrechte het lidwoord «de» is weggelaten, zoals dit wel in artikel 16d, eerste lid staat vermeld.

De leden van de C.D.A.-fractie wilde graag enige verduidelijking ontvangen over de in de tweede zin van dit lid aan de samenwerkende advocaat opgedragen verantwoordelijkheid ten opzichte van het gerecht over de wijze waarop de bezoekende advocaat zijn werkzaamheden aldaar verricht. Wat moet hieronder worden verstaan? Welke sanctie heeft het betrokken gerecht ten opzichte van de samenwerkende advocaat?

Bij het eerste lid van dit artikel stelden de leden van de V.V.D.-fractie de vraag, hoe de in dit lid bedoelde samenwerking is gedacht.

Betekent dit «in criminalibus» dat zowel de bezoekende advocaat, alsook de samenwerkende advocaat zich als raadsman in de strafzaak moeten stellen? Betekent dit «in civilibus» dat bij voorbeeld bij rechtbankzaken nadrukkelijk in de dagvaarding en andere processtukken de naam moet worden aangeduid van de bezoekende advocaat en dat als procureur in die stukken wordt vermeld de samenwerkende advocaat terwijl bij kantongerechtsprocedures, althans in gedingen, waarin men als gemachtigde kan optreden,

naast de naam van de bezoekende advocaat moet worden vermeld als gemachtigde of mede-gemachtigde de naam van de samenwerkende advocaat?

In artikel 16e, tweede lid, wordt voorgeschreven dat de samenwerkende advocaat zich van tevoren dient te vergewissen van de bevoegdheid van de bezoekende advocaat tot uitoefening van het beroep van advocaat. Aangezien dit in de praktijk tot moeilijkheden aanleiding zou kunnen geven, kozen de leden van de V.V.D.-fractie voor de inschrijving bij het Bureau van de Nederlandse Orde van Advocaten en de controle door het bureau, ten einde een gedegener en uniforme wijze van controle mogelijk te doen zijn. Naar de mening van deze leden zou de eerste zinsnede van het voorgestelde lid 2 van artikel 16e dan ook dienen te worden geschrapt.

De tweede zinsnede van het voorgestelde lid 2 van artikel 16e, riep bij de leden van de V.V.D.-fractie bezwaren, op, omdat het namelijk niet duidelijk is hoe de samenwerkende advocaat verantwoordelijk kan worden gesteld tegenover het betrokken gerecht over de wijze waarop de bezoekende advocaat zijn werkzaamheden uitoefent.

Vooreerst betekende zulks, aldus deze leden, een onnodige uitbreiding van de Richtlijn, aangezien de Richtlijn daaromtrent geen voorschrift geeft. Het tweede probleem, hetwelk uit de voorgestelde redactie zou voortspruiten, was naar de mening van deze leden gelegen in het feit dat niet duidelijk is wat onder «verantwoordelijk» moet worden begrepen. Is dit een zuiver tuchtrechtelijke verantwoordelijkheid danwel tevens een financiële? In het laatste geval dachten deze leden aan voldoening van deurwaardersgelden, griffierechten en dergelijke en aansprakelijkheid voor beroepsfouten. Bij procureursstelling zou zich dat probleem wellicht niet voordoen, omdat de procureur uiteraard verantwoordelijk is voor de voldoening van griffierechten, deurwaardersgelden en dergelijke.

Een tuchtrechtelijke verantwoordelijkheid leek deze leden in strijd met het wezen van het tuchtrecht, omdat uitsluitend degene, die «de facto» de beroepsregels overtreedt, daarvoor tuchtrechtelijk verantwoordelijk is; de samenwerkende advocaat kan daarvoor stellig niet mede aansprakelijk worden gesteld.

Evenmin was het deze leden duidelijk hoe die verantwoordelijkheid zou moeten worden geïnterpreteerd indien het gerecht bezwaren zou maken tegen de wijze waarop de bezoekende advocaat zich bij voorbeeld in een geding opstelde, en welke de rechtsgevolgen zouden zijn van die in het wetsvoorstel verankerde verantwoordelijkheid (lees: aansprakelijkheid)?

De leden van de V.V.D.-fractie waren verder van mening dat de verantwoordelijkheid als in dit wetsvoorstel voorzien niet de beroepsaansprakelijkheid mag omvatten.

Met betrekking tot het voorgestelde derde lid van artikel 16e vroegen de leden van de V.V.D.-fractie zich af of, zoals dit te doen gebruikelijk is bij het introduceren van een advocaat, die niet ingeschreven is bij de rechtbank, alwaar het geding wordt behandeld, bij voorbeeld bij pleidooi voor de arrondissementsrechtbank het voorstellen – zoals thans vaak gebeurt – ook schriftelijk zou kunnen geschieden en of lid 3 in die geest zou kunnen worden «vertaald». Dit zou, aldus deze leden, zowel in strafzaken alsook in civiele zaken kunnen geschieden.

In het zesde lid van artikel 16e wordt de mogelijkheid geopend dat de rechter als voorwaarde voor de bediening van een andere dan een Nederlandse taal als voorwaarde zou kunnen stellen dat van een tolk gebruik wordt gemaakt. Wanneer het betreft strafzaken, aldus de leden van de V.V.D.-fractie, zou dit geen problemen behoeven op te leveren, omdat dan de kosten van de tolk naar alle waarschijnlijkheid ten laste van de Staat zouden komen te vallen. In civiele zaken zou dit evenwel tot problemen kunnen leiden, namelijk bij de beantwoording van de vraag wie de kosten van een tolk voor zijn rekening zou moeten nemen. Deze leden zouden derhalve gaarne van de Minister willen vernemen hoe hij deze kwestie zou willen zien opgelost en of het wellicht daarheen zou kunnen worden geleid dat kosten van een tolk in civiele zaken ten laste zouden dienen te komen van de Staat.

Tenslotte stelden zij de vraag of het voorgestelde in het zesde lid van artikel 16e ook betrekking heeft op de schriftelijke processtukken of wel uitsluitend betrekking heeft op een mondelinge behandeling. Het kwam deze leden voor dat duidelijkheid daarover zou moeten worden gegeven.

Artikel 16f

De leden van de fractie van de P.v.d.A. vroegen zich af wat de bedoeling is van het woord «voorzover» in de laatste volzin van dit artikel. In de richtlijn wordt in artikel 4, vierde lid, de term «indien» gebruikt. Bestaat er enig verschil tussen beide teksten of wordt exact hetzelfde bedoeld?

Moet de hier opgesomde reeks (a t/m d) van de in acht te nemen beroepsregels door de bezoekende advocaat gezien worden als een limitatieve opsomming, nu ook de memorie van toelichting spreekt van «bepaalde beroepsregels van het lid-staat van ontvangst» (pag. 9), zo vroegen de leden van de C.D.A.-fractie. Hebben zij juist geconcludeerd dat de bezoekende advocaat voor de hierbedoelde werkzaamheden, in de memorie van toelichting (blz. 8) genoemde buitengerechtelijke werkzaamheden, geen samenwerking behoeft met een Nederlandse advocaat?

Genoemd artikel spreekt ook over «het kunnen naleven van deze beroepsregels door de bezoekende advocaat» en de objectieve rechtvaardiging van die naleving.

Mag bij voorbeeld een bezoekende advocaat in zijn land van herkomst in de publiciteit treden met betrekking tot werkzaamheden in Nederland als zijn land van herkomst aldaar treden in de publiciteit niet verbiedt? Is de controle hiervan opgedragen aan de Raad van Toezicht te 's-Gravenhage, zo vroegen de leden van de C.D.A.-fractie.

De leden van de V.V.D.-fractie brachten tot uitdrukking, dat de in Nederland in acht te nemen beroepsregels in ieder geval prevaleren boven die welke gelden in de Staat van herkomst, indien deze laatste in strijd zouden zijn of komen met de specifiek genoemde beroepsregels, die voor die werkzaamheden in acht dienen te worden genomen.

Artikel III

Artikel 60a

Wat heeft de invoering van de in het tweede lid van dit artikel bedoelde straf van schorsing voor gevolgen voor advocaten afkomstig uit EEG-landen, zo vroegen de leden van de P.v.d.A.-fractie. Mogen zij – indien de raad zulks bepaalt – de titel van advocaat gedurende de schorsing alleen niet meer voeren in Nederland of ook elders? (zie artikel 48, tweede lid, tweede volzin van de advocatenwet.) Naar deze leden aannamen wordt alleen het eerste beoogd. Is dit in het nieuwe artikel 60a duidelijk genoeg geregeld?

De voorzitter van de commissie,
Geurtsen

De griffier van de commissie,
Kerkhofs